

dring i 4de Punkt af § 2 i en Retning, som jeg kunde ønske, og som jeg nu skal antyde. I 4de Punkt af § 2 staar der, at selv om en Forbrydelse er begaaet i Beruselse eller under Indflydelse af spirituøse Drikke, skal det ikke fritage Gerningsmanden for Straf, naar han ikke helt har savnet den til Straf fornødne Tilregnelighed. Det forekommer mig, at de ærede Forslagsstillere her ere inde paa en rigtig Vej. I den nuværende Straffepraksis er det en formildende Omstændighed, naar en Udaad er øvet under Indflydelse af spirituøse Drikke, eller naar Gerningsmanden i det hele taget ikke har været tilregnelig, hvad saa end Aarsagen dertil var. Der er et Ord, der siger, at den Handling, beruset Mand udfører, skal ædru Mand forsvare. Jeg tror, det vilde være rigtigt, om vi nedlagde dette Princip helt og fuldt i vor Straffelov, saa at man ikke tager Hensyn til, om Gerningsmanden har været beruset. Det kan jo endogsaa tænkes, at Forsættet til en Udaad er blevet taget i ædru Tilstand, og at Gerningsmanden saa har stimuleret sig med Spiritus, dels maaske for at skaffe sig det nødvendige Mod til Udaadens Udførelse, og dels maaske ogsaa, for at Beruselse kunde blive en formildende Omstændighed ved Straffens Udmaaling. Det forekommer mig derfor, at denne Bestemmelse i § 2 med en Omredaktion kunde blive ret heldig, naar man bortskar den sidste Halvdel, bortskar Eftersætningen og fuldt ud vedkendte sig det Princip, at Beruselse under ingen Omstændigheder skal være en formildende Omstændighed ved Straffens Udmaaling. Derigennem tror jeg, man vilde skærpe den personlige Ansvarsfølelse og derved overflødigøre det, som man egentlig tilsigter i § 3.

Endvidere maa jeg sige om § 3, at det forekommer mig urigtigt at give en Lovbestemmelse, om hvilken man paa Forhaand kan sige sig selv, at den ikke vil blive overholdt. Den Tid vil ganske sikkert komme, hvor man fra Lovgivningsmagtens Side vil komme til at beskæftige sig mere med Ædruelighedsspørgsmaalet, end man hidtil har gjort. For saa vidt man vil gøre Beruselse til en strafbar Handling, tror jeg ikke, det skal ske ved et særskilt Lovforslag som det foreliggende, men saa kunde man maaske senere hen ved en almindelig Lovgivning, der omfattede hele Befolkningen, skærpe Straffebestemmelser for de Personer, der vise sig berusede paa offentlig Gade, Vej eller

Plads og gennem deres Optræden forsøge at afstedkomme Ufred og Brud paa den offentlige Orden og Sikkerhed. Jeg ønsker derfor til 2den Behandling af det foreliggende Forslag at stille Ændringsforslag til en Omredaktion af 4de Stykke i § 2, saa det kommer til at lyde paa, at en Forbrydelse foretagen i Beruselse under ingen Omstændigheder skal være formildende Omstændighed ved Straffens Udmaaling.

Med Hensyn til det centrale i det foreliggende Lovforslag, nemlig Pryglestraffen, skal jeg fatte mig ganske kort. Denne Sag er nu omtrent uddebatteret, og der er fra de forskellige Sider fremført saa mange Argumenter, at det vil være ret vanskeligt paa det nuværende Tidspunkt at fremføre ny Argumenter eller endogsaa maaske ret vanskeligt at variere de gamle Argumenter paa en saadan Maade, at de vilde vinde synderlig Interesse. Jeg skal blot kort og godt erklære, at jeg for mit Vedkommende er en afgjort Modstander af Pryglestraffen. Jeg anser den for at være raa og brutal, og jeg tror, at det er rigtigt, hvad der er blevet sagt, at den i Virkeligheden vil blive værst ikke for den, den udøves imod, men for Samfundet som saadant, idet den ganske sikkert vil tilvejebringe en Forraaelse af hele Nationens Karakter. Men det Hensyn, som til syvende og sidst ved denne Sags Behandling ganske sikkert vil komme til at veje mest og vil blive det afgørende, er det rent praktiske Hensyn: om Pryglestraffen som Straffemiddel ogsaa maa antages at ville naa det Maal, den tilsigter at opnaa. Jeg anser Pryglestraffen for at være absolut upraktisk, jeg tror ikke, at man derigennem opnaar det, man tilsigter, og Erfaringen udviser tydelig, at denne Opfattelse er den rigtige. Den ærede Justitsminister, som jo sætter særlig Pris paa at faa Pryglestraffen gennemført, har under Forhandlingerne henvist til England og sagt, at naar de nuværende Straffemidler vare udtømte, saa var man nødt til at se sig om efter ny og mere virksomme Straffemidler. Men hvis man søger et Bevis for de nuværende Straffemidlers Mangel paa Evne til at løse deres Opgave deri, at Forbrydelserne stadig fortsættes, saa er Pryglestraffen ogsaa ubrugelig, thi selv i England, hvor man har den saakaldte Garrotterlov, som man henviser til, erkendte den ærede Justitsminister forleden Dag, at der anvendes denne Lov fremdeles, det vil sige, man har ikke ved Hjælp af denne Lov faaet Bugt med Uvæsenet, og dette